

«Døh, Hubert.. »

I kapitelet STATEN OG KAPITALEN i selvbiografien sin, gir Jens Stoltenberg en kortfatta begrunnelse for hvorfor Statoil måtte delprivatiseres og gå på børs. Den er litt anekdotisk i formen, men poenget er tydelig nok.:

Det statlige eierskapet ga også Statoil en vilkårlig utbyttepolitikk. Når staten eide alt, kunne vi diktere utbyttet fra selskapet. Det kunne være fristende å hente ut mer enn vi burde for å få statsbudsjettene til å gå opp.

«Døh, Hubert. Je treng 150 millioner», sa finansminister Sigbjørn Johnsen da han ringte meg en kveld i desember 1995. Jeg var nærings- og energiminister, og satt i en middag i Stavanger med flere oljeselskaper.

Sigbjørn brukte det gamle kallenavnet mitt fra AUF-tida. Han ville minne meg om at vi var gamle venner.

«Du skjønne, kristenfølke' og bønda skar ha pæng tell væger og tell kommuna. Hvis itte, får vi itte vedtin no' budsjett», sa Sigbjørn. Jeg visste at vi satt i budsjettforhandlinger på Stortinget med KrF og Senterpartiet.

«Jeg har ikke 150 millioner», svarte jeg. «Og jeg kan i hvert fall ikke finne dem i kveld. Jeg sitter i en middag».

«Je *må* ha dæssa pænga, og je må ha dom i kvæld», sa Sigbjørn. «A' Gro seie at hu ringe deg sjøl om du laga trøbbel. Du kæin like gøtt bære finna dom fram. Du er jo generalførsamling helt åleine, Hubert».

Slik ble det avgjort at eierutbyttet fra Statoil ble økt. Det var ingen katastrofe for selskapet, men det var vilkårlig og lite forutsigbart. Vi var i gang med å bygge opp egenkapitalen i Statoil, nå gikk vi motsatt vei. Hadde selskapet hatt private medeiere, ville en slik utbyttepolitikk vært umulig.¹

Hvem «vi» i siste avsnitt enn er – middagsgjestene i Stavanger? eller noen andre Jens Stoltenberg identifiserer seg med – forstår alle at dette egenkapital-fiendtlige kravet fra folkedjupet om penger til kommunale tjenester må blokkeres.

Illustrasjonen, minner om hvordan Kjell Inge Røkke sju år tidligere så seg nødt til å irettesette en annen statsråd, med samme *Je e forbanna*-dialekt som Sigbjørn Johnsen, og om tilsvarende «voksne spørsmål».

¹ Stoltenberg, Jens. *Min historie*. Gyldendal 2016, s. 164f.